

Takkojen perheen nimikkokirje 1/2014

Kathmandu 12.2.2014

Heikki, Anni, Minttu, Santtu ja Siiri Takko

FELM, Lalitpur-3, Jhamsikhel, G.P.O. 8975 E.P.C.
2250, Kathmandu, Nepal

"Meidän perheen blogi":
www.takotmaailmankatolla.blogspot.com

Kevättervehdys Kathmandusta!

Näin helmikuussa alkaa Kathmandun ilma jo lämmetä. Päivisin lämpötila kohoaa helposti yli kahdenkymmenen asteen, mutta yöt ovat yhä viileitä. Yölämpötila on usein noin 4 astetta. Kylmien öiden vuoksi talot ovat yhä viileitä sisältä. Kathmandussa on tehty paljon teiden levennys- ja kunnostustöitä. Muunmuassa Lähetysseuran toimiston ohi kulkeva tie on saanut hienon asfalttipäällysteen keskiviivoineen ja osittain jopa jalkakäytävineen. Tietä kunnostettiin pitkään ja työ saatettiin loppuun meidän Thaimaan-lomamme aikana. Hämmästyksemme oli valtava tänne palatessamme ja huomattessamme, miten hieno tiestä oli tullutkaan!

Kiitos seurakunnillemme ja kaikille ihmisille joulu- ja muista muistamisista! On aina hieno tunne voida ajatella, ettemme tee tätä työtä yksin.

Tästä kirjeestä taidamme jättää politiikka-kappaleen pois, sillä tilanne on ollut nyt mukavan rauhallinen. Uusi hallitus on saatu muodostettua ja kovasti odotetaan, että uusi hallitus saisi aikaan toimivan perustuslain. Ei ole helppo tehtävä, mutta toivoa on!

SUOMEN LÄHETYSSEURA

Työtä

Alkuvuoden työ on ollut paljon kumppanijärjestöjen kanssa suunniteltujen budjettien ja projektisuunnitelmien läpikäymistä. Tammikuussa Anni kävi Dhadingissa Mahadev Besissä, ”kivenhakkaajakylässä”. Seuraava Annin kenttämätka suuntautuu Palpan lääniin helmikuun lopulla. Heikin alkuvuosi on kulunut pitkälti kuluvan vuoden suunnittelussa. Heikki osallistui tammikuussa Hetaudassa Lähetysseuran järjestämille kehitysyhteistyöpäiville, joihin osallistui myös kaikki Lähetysseuran Nepalin kehitysyhteistyökumppanit. Tammikuun lopussa Heikki oli mukana SUS:n järjestämässä 7-päiväisessä REFLECT-koulutuksessa, johon osallistui koko SUS:n henkilökunta. Koulutuksen tarkoituksena on toimia pohjana koko SUS:n työlle tulevaisuudessa. Koulutuksen jälkeen Heikki osallitui myös kolmpäiväisen kokoukseen, jossa käytiin läpi SUS:n kuluvan vuoden työsuunnitelma ja aikataulut. Lisäksi Heikki kävi tutustumassa SUS:n uusiin työalueisiin Sarlahissa.

Alla Anni kertoo hieman tarkemmin Mahadev Besin-matkastaan ja Heikki Sarlahin-matkastaan.

Rojina Mahadev Besistä

Lähetysseura tukee Mahadev Besissä sekä näkövammaisia lapsia että nuoria, jotka tekevät kivenhakkuutyötä tullakseen toimeen. Kivenhakkaajakylän nuoret ovat yksi kummikohde. Kummityön tavoitteena on mahdollistaa nuorten jatkokoulutus, jotta he saisivat ammatin eikä heidän tarvitsisi tehdä hyvin raskasta ja vaarallista kivenhakkuutyötä. Tällä matkallani tapasin kivenhakkaajakylän nuoria. Tapaamiseemme saapui seitsemän nuorta. Tarkoituksenani oli keskustella tulevaisuudesta ja nuorten mahdollisuuksista sekä toisaalta selvittää syitä siihen, miksi niin moni kumminuoristamme ei menesty opinnoissa. Mukanani matkalla oli kivenhakkaajakylän nuorten

alusta alkaen kummina ollut **Suikki Jääskä**. Ajattelin kertoa tässä yhden nuoren, Rojinan, tarinan. Rojina on vasta päässyt kummituen piiriin.

Rojina Ale Magar on 17-vuotias tyttö Mahadev Besistä. Mahadev Besi on kylä, joka käsittää tien varrelle rakennettuja taloja ja kauppoja, ja joen, jonka varrella on slummimaisia peltipaloista ja muista materiaaleista kyhättyjä asumuksia. Rojina asuu joen varrella. Lähetysseuran kummituen avulla Rojina käy koulua luokalla 11, mutta samanaikaisesti hän tekee työtä. Rojinan työ on kivenhakkuutyötä. Kylän vieressä virtaavalta joelta kerätään sopivia kiviä, ne hakataan käsin murskaksi ja kivimurska lastataan rekkoihin. Rojinan työhön kuuluu kaikki tämä, mutta usein hänen äitinsä tekee kivien murskaamisen ja Rojina kerää kivet ja lastaa murskan rekkoihin. Rojinalla on kaksi veljeä ja kaksi siskoa, hän on perheen esikoinen. Perheen isä on vakavasti alkoholisoitunut, eikä asu kotona. Kaikki perheen lapset tekevät kivenhakkuutyötä. On pakko, sillä raha ei meinaa riittää edes ruokaan, saati lasten koulun käyntiin ja opiskeluun.

Rojina herää joka aamu ennen viittä. Koulu alkaa kuudelta ja kestää kymmeneen. Vasta koulun jälkeen, noin kello 11 syödään päivän ensimmäinen ateria. Ruokana aina perinteistä nepalilaista ruokaa dahlbahtia – riisiä ja linssikastiketta – ja paistettuja tulisia kasviksia, jos kasviksia on omasta pienen pienestä puutarhasta saatavilla. Ruuan jälkeen Rojina tekee kaikkien muiden perheenjäsentensä tavoin töitä. Toisinaan myös vähän kotitöitä, toisinaan pelkkää kivien keräämistä ja rekkojen lastaamista. Työtä tehdään pimeään tuloon saakka, kello seitsemään asti illalla. Sen jälkeen syödään päivän toinen ateria, joka on aina dahlbahtia. Nukkumaan Rojina pääsee klo 21. Vapaa-aikaa ei Rojinalla ole. Jos on, hän opiskelee. Yhden päivän palkka 12 tunnin kivenhakkuutyöstä on yksi tai kaksi euroa, mutta koneellistuminen on tuonut tullessaan sen, että työstä maksetaan koko ajan vähemmän. Käsinhakattuja kiviä käytetään talojen ja teiden rakentamiseen. Kivenhakkaaminen on hyvin raskasta ja vaarallista työtä. Samaan aikaan kun kivenhakkuutyötä koneellistetaan, alueelle muuttaa uusia ihmisiä paremman elämän toivossa. Myös tukemistamme nuorista moni on muuttanut alueelle muualta. Rojinalla on ystäviä, jotka kaikki auttavat perhettään tekemällä kivenhakkuutyötä. Rojinasta on kivaa, että saa tehdä työtä oman perheensä kanssa. Hänen tulevaisuudensa haaveenaan on perustaa oma kauneushoitola. Elämä on kuitenkin raskasta ja tulevaisuus näyttää usein toivottomalta. Toisinaan Rojina kokee, ettei onnistu saamaan muuta työtä, että hänen on pakko jatkaa kivenhakkuuta koko loppuelämänsä ajan. Kivenhakkaajien sosiaalinen asema on huono, eikä heillä usein ole omaa henkilöllisyystodistusta. Kokeissa epäonnistuminen pelottaa. Toisaalta Rojina tietää, että opiskelu voi avata hänelle monia uusia mahdollisuuksia elämässä. Koulutus on myös auttanut häntä siinä, ettei häntä ole vielä pakotettu menemään naimisiin. Useat kivenhakkaajaperheiden lapset menevät naimisiin noin 15-vuotiaina.

Vaikka Rojinan tarina voi kuulostaa toivottomalta, voi hänen tilanteensa muotoilla näinkin: Rojina osaa lukea ja kirjoittaa ja saa koulutustua pitemmällekin; hän ei ole joutunut lapsena naimisiin ja hän varmasti kouluttaa omat lapsensa. Siinä on jo aika paljon kehitystä. Kiitos kummeille!

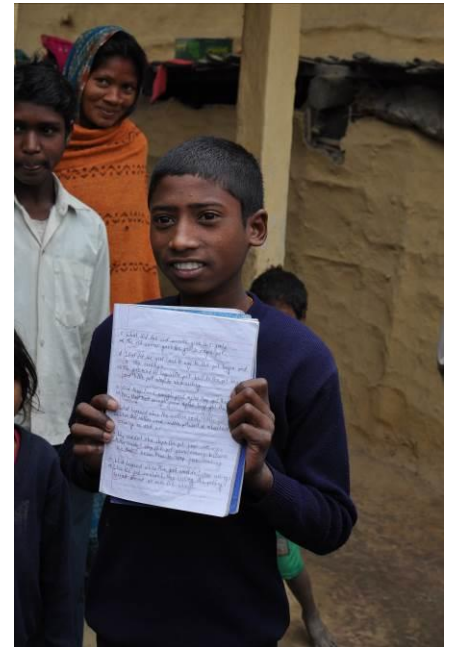

Sarlahi

Sarlahi on yksi Nepalin köyhimmistä lääneistä aivan Intian rajalla. Kenttämatkalla kävimme tutustumassa useampaankin eri kylään, joista osassa olemme jo toimineet kolme vuotta ja osassa olemme aloittaneet työn tänä vuonna. Netragunjin kylässä olemme toimineet kolme vuotta ja kylä on Dalitien Musahar – heimon kylä, jossa asuu noin 70 taloutta. Ihmiset ovat maattomia ja kylä sijaitsee pienellä alueella yläkastisten asuttaessa kylän ympäristöä. Kylä on tiiviisti asutettu ja ylimääräistä tilaa ei ole yhtään. Yhdessä savimajassa elää helposti 15 ihmistä 5 eri ydinperheestä. Kylässä ei ole tilaa myöskään yhdellekään vessalle ja Sus:n rahoittamana kylän ulkopuolelta ostettiin pieni pala maata, johon kylän ensimmäinen yhteisvessa on nyt kuukauden sisällä valmistumassa. Tämän sivun kaikki kuvat ovat Netragunjin kylästä.

Työtä aloitettaessa kolme vuotta sitten yksikään kylän lapsista ei käynyt koulua, vaan kaikki keräsivät päivät polttopuita ja ruohoa karjalle. Lisäksi iso osa lapsista oli yläkastisten kodeissa raskaissa töissä pelkällä ruokapalkalla tai minimaalisella 3-5 €:n kuukausipalkalla. Lapset eivät edes tieneet, mikä koulu on. Nyt Sus:n tukemana 37 kylän lasta käy koulua ja 25 lasta käy Sus:n ylläpitämää koulua valmistavaa luokkaa kylässä. Edelleen yläkastiset yrittävät lahjoa lapsia takaisin töihin polkypyörillä ja vaatteilla ja muuten vaikeuttaa koulunkäyntiä. Lapset ovat kuitenkin ylpeitä koulustaan.

Muissa vierailmissamme kylissä työ on alkupisteessä ja ongelmat hyvin samankaltaisia, joita Netragunj:ssa oli kolme vuotta sitten. Paluumatkalla vierailimme vielä CCDN:n (Lähetysseuran toinen kehitysyhteistyökumppani) työalueilla, joissa nyt viiden vuoden jälkeen olemme siirtämässä projektia kyläläisten haltuun. Sarlahin kyläläisten epätoivon jälkeen oli hienoa nähdä, miten työmme on taas vaikuttanut ihmisten elämään ja mahdollistanut paremman elämän. CCDN:n Depart-kylässä on esimerkiksi oma nuortenryhmä, joka järjestää tietokonekouluita ja tukee nuoria elämässä eteenpäin.

Viime vuonna kylän alakastisista nuorista 60 % läpäisi SLC:n (koulun loppukokeen), kun Nepalin yleinen läpäisyprosentti oli vain 30. Lisäksi terveystilanne ja ruokaturva ovat kylässä kunnossa. Kyläläiset ovatkin ottamassa projektia omaan hoitoonsa hyvillä mielin.

Lopuksi

Töiden ja kenttämatkojen puolesta näyttää olevan melko kiireinen kevät tulossa. Lapsilla on myös brittikoulun tyyliin paljon kaikenlaista ohjelmaa: Mintulla viikinki- ja ekopäivää, Santulla dinosaurus-naamiaisia ja Siirillä retkiä minibussilla – muunmuassa rehtorin puutarhaan ja eläintarhaan. Lapset nauttivat kaikenlaisista ohjelmista, vaikka me vanhemmat olemmekin joskus hengästyneitä kaikkeen touhuun!

Tammikuussa pidimme myös työntekijäpäivät **Ben** ja **Mia Westerlingin** sekä **Hannaleena Pölkin** kanssa. Helmikuun alussa joukkomme kasvoi kertaheitolla kun **Prakash, Sara** ja **Niko (2) Dhakal** saapuivat maahan. Prakash aloittaa vammaistyön neuvonantajana ja Sara vapaaehtoistyön koordinaattorina.

Anna-Kaarina ja **Matti Palmu** ovat taas Nepalissa pitämässä perhetyön koulutuksia. Surullista on, että tämä on heidän viimeinen Nepalin-matkansa ainakin tämän työn puitteissa. Heidän aikataulunsa on ollut kiireinen, mutta iloksemme olemme saaneet heidät myös kotiimme muutaman kerran. Anna-Kaarina ja Matti ovat lapsillemme melkein kuin varaisovanhempia!

Iloa alkavaan kevääseen!

Kun minä katselen taivasta, sinun kättesi työtä, kuuta ja tähtiä, jotka olet asettanut paikoilleen – mikä on ihminen! Kuitenkin sinä häntä muistat. Mikä on ihmislapsi! Kuitenkin pidät hänestä huolen. Psalmi 8

Hyvä teko kasvaa korkoa Lasten Pankissa.

Tee eettinen sijoitus www.suomenlahetykseura.fi/lastenpankki

SUOMEN LÄHETYSSEURA